

- 1 Un, kad tie tuvojās Jeruzālemei, nākdami uz Betfagu un Betāniju pie Eļļas kalna, tad Viņš sūta divus no Saviem mācekļiem**
2 un tiem saka: "Noeita ciemā, kas jūsu priekšā, un iegājuši jūs tūdaļ atradīsiet piesietu kumeļu, uz kura vēl neviens cilvēks nav sēdējis. Atrasisījuši to atvediet.
3 Un, ja kas jums sacīs: ko jūs te darāt? - tad atsakait: Tam Kungam tā vajag. Un tūdaļ tas to atsūtīs šurp."
4 Un tie nogāja un atrada kumeļu ārā uz ielas pie durvīm piesietu un to atrasisīja.
5 Un kādi no tiem, kas tur stāvēja, viņiem sacīja: "Ko jūs darāt, ka atraisāt kumeļu?"
6 Bet viņi tiem sacīja, kā Jēzus bija pavēlējis. Un tie viņiem atļāva.
7 Un viņi kumeļu atved pie Jēzus, uzliek tam savas drēbes, un Viņš sēdās tam virsū.
- 8 Un daudzi izklāja savas drēbes uz ceļa; un citi kaisīja zarus, ko tie bija nocirtuši laukos.**
9 Un tie, kas gāja priekšā un kas sekoja, sauca: "Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā!"
- 10 Lai ir slavēta mūsu tēva Dāvida valstība, kas nāk. Ozianna augstībā!"**
- 11 Un Jēzus iegāja Jeruzālemē Templī. Un, kad Viņš visu visapkārt bija uzlūkojis un jau vakars bija, Viņš izgāja ar tiem divpadsmit uz Betāniju.**

Marka evaņģēlijs 11,1-11

Miļā draudze!

Šodienas stāsts par Jēzus ienākšanu Jeruzālemē nav viegli saprotams. Tas ir pilns ar simboliem, pretrunām, neskaidrībām. Ir jāatzīst, ka katrs skaidrojums savā veidā ir saistīts ar to, kā katrs, kas lasa šo stāstu, vēlas to saprast, lietojot savu iztēli un saprašānu. Tas nenozīmē, ka tā tas patiešām ir bijis. Un tomēr – aiz visa tā mēs varam ieraudzīt dažus kopsaucējus, kas mums rāda virzienu, kā šo stāstu izprast.

Evaņģēlists Marks ļoti plaši apraksta, kā Jēzus tiek pie sava kumeļa. Acīmredzot, ka tas piederēja pie Jēzus plāna, Viņš rūpīgi gatavoja Savu ienākšanu Jeruzālemē. Viņš divus no Saviem mācekļiem aizsūta uz mazu ciematu, lai no turienes atvestu kumeļu, uz kura vēl neviens cilvēks nav sēdējis. Kāpēc Viņam vajadzēja tieši tādu kumeļu? Varētu būt, ka Jēzus gribēja parādīt, ka šeit ir jauns sākums. Viņš nāk, jādams uz kumeļa, pazemīgs, bez ārējas varas izpausmēm, jo pats pilnībā paļaujas uz Dievu. Viņam nav vajadzīgi kara rati un zirgi. To apstiprina pravietojuums no Caharijas grāmatas 9. nod.:

"Tā saka Tas Kungs: 8 Es pats nometīšos ap Savu namu apsardzībai pret svešiem karapulkiem un sirotājiem, tā ka tie nedrīkstēs vairs šurpu turpu staigāt, un neviens apspiedējs vairs nepārstaigās viņu zemi. Manas paša acis tagad būs pār to nomodā."
9 Priecājies no sirds, Ciānas meita! Gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis, taisnīgs un tavs palīgs, Viņš ir miermīlīgs, Viņš jāj uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa.
10 "Tad Es iznīcināšu Efraima kara ratus un Jeruzālemes kara zirgus, un kara stopam būs tapt salauztam, jo Viņš nesīs mieru tautu starpā, un Viņa vara sniegsies no vienas jūras līdz otrai jūrai un no Eifratas upes līdz pasaules galam.
11 Uz asins derības pamata, ko Es esmu ar tevi slēdzis, Es atsvabināšu tavus cietumniekus no bedres, kurā nav ūdens."

Vēl šis citāts apstiprina to, ka Jēzus Dieva uzdevumā nāk kā ķēniņš, kas atbrīvo jūdu tautu no apspiedējiem, tikai bez ieročiem, miermīlīgs, ar Dieva spēku. Jaunās Derības pētnieki ir noskaidrojuši, ka ir ļoti ticami, ka tajās dienās no rietumiem ieradās Poncijs Pilāts ar savu karapulku, lai ievestu papildus spēkus laikā, kad Jeruzālemē tika svinēti Pashā svētki. Tā jau bija pavisam cita parāde, kur varēja ieraudzīt romiešu armijas spēku un kaujas gatavību, lai neviens pat neiedomātos, sacelties pret romiešu virskundzību.

Kad mācekļi ierodas ciematā, tie atrod kumeļu un taisās to ņemt sev līdz, bet kādi vietējie tos uzrunā, ar kādām tiesībām tie to dara. Viņi atbild tā, kā Jēzus to tiem bija sacījis: **"Tam Kungam tā vajag."** Un viss notiek. Vai Jēzus jau visu zināja iepriekš, ka tā

tam būs jānotiek? Vai Viņš jau visu pirms tam bija sarunājis? Mēs to nezinām. Katrā ziņā ir skaidrs, ka Jēzus atbalstītāju loks sniedzās gandrīz līdz pašai galvaspilsētai. Arī šodien mums ar daudziem kristiešiem, kurus mēs nepazīstam, ir kopīgs pamats, jo kalpojam vienam Kungam. Un kas to zina, kā Dievs mūs lietos, varbūt arī mēs varam atdot kaut ko no sevis, lai atbalstītu daudz lielāku lietu, ko mēs paši nepārskatām.

Mācekļi atgriežas pie Jēzus, un Viņš uzsēžas uz kumeļa un uzsāk savu procesiju. Kāda ir Viņa armija? Tie ir nabagie, ubagi kā Bartimejs, ko Jēzus nupat bija dziedinājis, grēcinieki, muitnieki, sievietes un izstumtie. Viņi nāk uz galvaspilsētu, nekaunas par savu nabadzību un vājumu, jo tiem ir savs ķēniņš, Jēzus no Nācaretes. Evaņģēlists Marks neko nestāsta par to, ka Jeruzālemes iedzīvotāji būtu tie, kas Jēzu sagaida ar ovācijām, tie, visticamāk, ir Viņa sekotāji, kas izrāda Viņam cieņu un noliek savas drēbes Viņa priekšā un zarus no laukiem. Viņi sarīko pamatīgu ažiotažu un sauc skaļā balsī: **"Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Lai ir slavēta mūsu tēva Dāvida valstība, kas nāk. Ozianna augstībā!"**

Mēs šos vārdus dziedam pirms Dievgalda iestādīšanas, lai godātu Jēzu, kas ienāk mūsu dzīvē caur maizi un vīnu. Ko nozīmē vārds "Ozianna"? Tas nāk no ebreju valodas un nozīmē "Palīdzī mums, glāb mūs!" Viens teologs no Dienvidāfrikas konstatēja interesantu lietu. Jēzus Jāņa evaņģēlija 12. nodaļā lieto to pašu vārdu, bet negatīvā nozīmē. Jēzus saka: **27 Tagad Man dvēsele ir satriekta; ko lai Es saku? Tēvs, izpestī (izglāb!) Mani no šīs stundas? Bet tāpēc jau šajā stundā esmu nācis. 28 Tēvs, pagodini Savu Vārdu!"** Tātad Jēzus nelūdz, lai Dievs Viņu izglābj, bet lai Dieva Vārds tiktu pagodināts. Tā ir liela atšķirība.

Ja mēs lūdzam, tad parasti mēs paši esam centrā. Mēs lūdzam Dievu pēc palīdzības, lai apmierinātu savas vajadzības, bet ļoti reti, lai pildītu Viņa prātu.

Šī egocentriskā domāšana galu galā noved pie tā, ka Jēzus mācekļi un sekotāji pamet Viņu brīdī, kad Viņš tiek apcietināts. Izrādās, ka izdzīvošanas tieksme ir stiprāka par vēlmi sekot Jēzum, un visa ticēšana Viņam saplok kā gaiss no balona, ja kāds tajā iedur ar adatu.

To pašu piedzīvoja mācītāji, kas sēdēja čekas pagrabos, un pēc kāda laika salūza un parakstīja visu, ko no viņiem vēlējās. To pašu piedzīvo šodien cilvēki, kas pēc trīsdesmit gadiem neatkarīgajā Latvijā vairs neredz jēgu cīnīties par pārmaiņām un to pamet, lai citur atrastu labāku dzīvi. Cik liela ir mūsu motivācija sekot Jēzum? Vai mēs esam gatavi Viņam sekot arī tur, kur mums pašiem no tā nav nekāda labuma? Kur pārējie par tevi smejas un ņirgājas, kur tevi gaida ciešanas un bēdas? Tie ir jautājumi, kas mūs var pavadīt šajā Klusajā nedēļā.

Kad Jēzus ienāk Jeruzālemē, Viņš vispirms apmeklē templi. Tā kā daudzie svētceļotāji, kas gāja uz Jeruzālemi, nāca tieši uz templi, lai varētu svinēt Pashā svētkus Dieva klātbūtnē. Tomēr Jēzus nenāk, lai nopirktu kādu upuri Dievam par godu, bet lai upurētu pats Sevi un sagrautu tos mūrus mūsu galvās, kas izslēdz citus no Dieva žēlastības un ierobežo pieeju pie Viņa, dzīvā Dieva. Tas ir Jēzus krusts, kas ir dots visiem, kas ir piedzīvojuši sakāvi, kurus dzīve ir pazemojusi, un kuri paši ir atzinuši savu vājumu un nespēku.

Tas ir ceļš, kas arī mums ir jāiet, ja vēlamies būt kopā ar Jēzu, no sava egoisma augstumiem līdz pašai ielejai, kur vienīgais, kas mūs tur, ir Viņš pats.

Āmen!

Māc. Mārtiņš Urdze